

Brez naslova

Kaj da moram peti o grobeh,
kaj da ne prisveti več veselja čas
kakor v prejšnjih dneh?

Pa mi boste rekli, bratje:
»Zopet sanjaš smrt?«
Ah, kdo ne bil bi bolj potr!

Kdor je brata ljubil in izgubil, takega kot jaz,
ne bi solza zlata — zvezdica srebrna
razsvetila mu obraz?

Šel bi v šumo tiho, neizmerno
in bi klical: »Mirko, ali si še živ?«
In odmev bi odgovoril: živ.

Jaz bi mislil, da se on odziva,
da se v šumi, kakor včasih skriva.

Ali klical bi jaz lahko brez prestanka,
a odmev bi bil mi le uganka.

Justinka Peternelj-Nada

Brez naslova

Ko pridem spet domov,
tedaj bo prav gotovo že svoboda.
Pod mostom bo kot vedno šepetala voda,
a jaz šla tiho bom mimo tisoč grobov.

Kot vedno, se bom vsedla v naslanjač,
zamišljeno bo zrla name mati —
če še živi...

Jaz pa s pogledom bom objela hkrati
še gorke se kadeče razvaline bajtic in palač,
na kakšnem kamnu bo še kri...

Tedaj pa na dvorišču se bo smejal otrok
in to smeh naših delavnih rok,
nas mladih vseh!

Ko pridem spet domov,
ne bo več časa za solze
izmed grobov...